

Bc. Jana Labudová: *Oratorium pro die sacro parasceves F. X. Brixio*,
diplomová práce, ÚHV FF UK, Praha 2015, 94s. + 168s. přílohy
(posudek vedoucího práce)

František Xaver Brixí je bezesporu nejvýznamnějším „domácím“ chrámovým skladatelem 18. století. S touto obecně přijímanou skutečností silně kontrastuje rozsah a kvalita muzikologického zpracování jeho díla, na čemž se podílí vícero faktorů; mimo jiné rozsáhlý skladatelský odkaz, absence autografů, prameny rozseté po celé střední Evropě (ba i za Alpami) a v neposlední řadě také po desetiletí připravovaný tematický katalog skladatelových děl z pera ing. Vladimíra Nováka, který čeká snad již „pouze“ na svého vydavatele. O to odvážnější a vítanější je rozhodnutí Jany Labudové věnovat se ve své diplomové práci skutečně reprezentativnímu dílu tohoto autora.

Přestože v centru práce je hudebně-stylová analýza a související ediční návrh, diplomantka neopomenula žádnou ze souvisejících fází výzkumu, což reflektuje i rozvržení textu. Po stručném úvodu, seznamujícím čtenáře s tématem a členěním práce, následuje shrnutí hlavních problémů dosavadního bádání o F. X. Brixim. V druhé kapitole se autorka věnuje hudbě v oseckém klášteře, odkud také pochází zpracovaný pramen. Podobně třetí kapitola nabízí kontextualizaci oratoria jako hudebního druhu, opět se zaměřením na tradici jeho provozování v Oseku. Ve čtvrté kapitole se již dostáváme k samotné skladbě. Po vzorovém popisu pramenů následuje stručný obsah děje oratoria, jež patří mezi méně známý typ kontemplativní, a celková hudební charakteristika. Analýzy jednotlivých částí jsou vždy uvozeny zhudebněným textem a stručnou charakteristikou situace, následuje reflexe základních hudebně-formálních parametrů (doprovázená orientačním schematem) a charakteristika hlavního motivického materiálu zejména s ohledem na zhudebňovaný text. V závěrečném shrnutí (s. 87-89) autorka nabízí také alespoň částečné hodnocení a srovnání Brixiho stylu s tvorbou jeho staršího kolegy a patrně i určitého vzoru, J. A. Hasseho. Samostatnou přílohu práce tvoří ediční návrh se stručnou revizní zprávou.

V celkovém hodnocení práce oceňuji dobrou strukturaci výkladu a vhodnou kontextualizaci tématu, dále svědomitou práci s literaturou i prameny, což se mimo jiné promítlo i do cenného vhledu do oratorní produkce osecké, jež zjevně nabízí řadu dalších pozoruhodných témat. Z jinak pečlivého popisu pramenů není zcela jisté, zdali autorka měla možnost konzultovat pelhřimovský pramen anebo pracovala jen s katalogizačními záznamy. Třebaže je tento pramen neúplný, případně stručné srovnání by bylo nepochybně přínosné. V analytických kapitolách by čtenář nepochybně uvítal hlubší rozbor Brixiho hudební řeči a více postřehů k melodické invenci, i v předkládané podobě však práce obsahuje některé důležité poznatky, na které bude vhodné navázat v dalším výzkumu. Ve spartaci, jež slouží primárně jako pomůcka k analýzám a splňuje hlavní zásady editorské práce, bych doporučil v případě profesionálního využití upravit počet taktů na závěrečných stránkách jednotlivých čísel a sjednotit názvosloví nástrojů (nyní současně anglicky i italsky). Jelikož je práce psaná ve slovenštině, nejsem dost dobře schopen posoudit stylisticko-jazykové otázky, využití automatického jazykového korektoru by však nepochybně pomohlo odhalit ještě některé zbytečné drobné překlepy.

Brixiho osobnost, hudební atraktivita skladby, ale i souvislosti liturgicko-teologického charakteru vzbuzují mnohé otázky a možnosti interpretací, kterým se autorka převážně vyhýbá, aby se o to koncentrovaněji a spolehlivěji věnovala vytýčeným úkolům. V diplomové práci se jedná o zcela legitimní (a doporučovaný) postup. Práci proto doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.